

90 SEKUND

LAGT TIL RÆTTIS: Leo Poulsen

BÁRÐUR NIELSEN

Tað besta við at búgva í Føroyum er frælsi

TAÐ HELDUR **BÁRÐUR NIELSEN**, IÐ FYRI NØKRUM **ÁRUM** SÍÐANI KOM INN Í FØROYSKAN **POLITIKK** SUM EIN **KOMET** FYRI SÍÐANI AT **HVØRVA AFTUR**. HONUM DÁMAR **VÆL** AT FERÐAST SUÐUR TIL **HITAN**, MEN **MATURIN** Í FØROYUM ER Í **SERFLOKKI**

Hví hefur tú valt at fara upp í politikk aftur?

– Áhugi mín fyri samfelagsviðurskiftum er stórir, og eg meti meg kunna ávirka rætta vegin, so vit fáa eitt betri og liviligari samfelag fyri okkum øll. Fleiri mál liggja á láni, sum kundu bøtt um livilíkindini í Føroyum, um tey vórðu loyst.

Hvørji eru tíni hjartamál í politikki?

– Spennið er rættiliga breitt. Men grundleggjandi fyri meg er, at búskaparliga grundarlagið undir samfelagnum er trygt. Annars ber lítið og onki til.

Hvat er títt yndis ferðamál?

– Mær dámar væl at ferðast suður í heitu londini, men tað er eisini stuttligt at vitja stórbýir og uppliva aðrar mentanir.

Ferðast tú nógv í egnum landi?

– Ja, eg havi verið nógv runt og royni eisini at vitja tær mongu smáu og vøkru bygdirnar í Føroyum. Av oyggjunum mangli eg bert Svinoy og Fugloy. Av fjallatindum yvir 800 metrar manglar mær »bert« tindarnar á Kunoyinni.

Hvat er tað besta við at búgva í Føroyum?

– Frælsi. Tað at vit hava eitt trygt og friðarligt land við hópum av møguleikum fyri hvønn einstakan.

Dugir tú at gera mat?

– Tað má eg lata onnur smakka og meta um

Hvat er tað besta tú fær at eta?

– Føroyskur matur er í serflokki, og mær dámar mest sum allan føroyskan mat. Hvat best er velst um árstíð og veðrið.

Er tú nakrantíð á floti?

– Ja, men alt ov sjáldan, gevi mær tíverri ikki stundir til tað

Hevur tú seyð?

– Ja, eg havi seyð, sum aðrir røkta, og eg eri so við til slaktið

Hvussu heldur tú teg í form?

– Eitt sindur av hondbólti, fótbólti og so renning

Hvør bók liggur á náttborðinum?

– *Gør en forskel* eftir Ulrik Wilbek

UMAFTURAFTURUM HØGNI DJURHUUS

Deyðanumnæruppliving

At ferðast er at liva.

Tað segði Hans Christian Andersen.

Ella skulu vit siga, at hann var tann fyrsti, sum segði júst hetta. Tann fyrsti, sum vit vita um.

Síðani eru orðini endurtikin óteljandi ferðir sum aðrar slíkar staðfestingar, sum ikki eru vísindaliga prógvaðar, men kunnu setast undir yvirskriftina religión ella pátrúgv, sum eru tað sama, hóast orðabókin sigur nakað annað.

Annað dømi er, at torført er at spáa, ikki minst um framtíðina. Tað segði Storm P.

Ella, at tað regnaði bara tvær ferðir hjá okkum í síðstu viku. Eina ferð í tríggjar dagar og eina ferð í fyra dagar.

Tað segði ein maður úr Bergen.

At ferðast er at liva, segði Hans Christian. Tað var tað ivaleyst eisini, áðrenn flogfarið varð uppfunnið.

Skaldið varð ongantið steðgað í einum idiotiskum pseudotrygdareftirliti og misti pennin, tí 100,01 millilitur av blekki vóru í honum.

Hann noyddist heldur ikki at stinga ferðaseðilin í eina spæliamat og trýsta 77 tøl fyri at sleppa av stað. Og síðani standa í longum hala fyri at sleppa av við kuffertið.

Tá er lagamanni at siga, at ferðing er liv.

At ferðast er at liva er gott at minna á, nú summarfrítíðin júst er liðug, og heystfrítíðin kemur um nøkur fá fríkorter.

Eg skal tó, uttan at rodna, viðganga, at viðhvørt, tá eg endiliga eri komin gjøgnum allar forðingarnar í teimum stóru fráfaringshøllunum og sveittandi siti kroystur har afturi í flogfarinum og flogfarið fer ikki av stað, men verður standandi og eingin sigur nakað, tá hugsu eg, skal eg viðganga: hvat fanin geri eg her? Hví eri eg ikki bara

heima? Hví alt hetta drepani stríðið fyri at liva?

Og so tey óndu hotellrúmini. Tey stóru og marglætislíku, sum minna um eitt kapell meira enn nakað annað. Steindeyð, hava onga sál. Eri eg tann fyrsti, sum búgvi her?

Vindeygad má ikki latast upp, tí ektað luft órógvav luftskiftisskipanina. Innluft hoyrist ikki. Men tað ger ravnagnaða luftskiftið, alla náttina.

Hans Christian kundi lata vindeyguni upp, har sum hann gisti og livdi, og anda ektaða luft í seg, áðrenn hann skrivaði at ferðast er at liva við fulla fylipenninum, sum hann slapp at hava við sær í rossavogninum ella um borð á seglskipinum, uttan at hava hann í serligum plastposa, tí slíkt var ikki uppfunnið tá.

Tá fingi fólk sálina við sær, tá tey ferðadust, tí ferðin var ikki so stór. Tey, sum í dag sigla, tí tey als ikki tora at flúgva, siga tað sama, tí tey tora ikki at viðganga, at tey tora ikki at flúgva. Vit hava sálina við okkum, siga tey. Tit, sum flúgva millum 800 og 900 km/t, fáa sálina konfiskeraða í innskrivingini. Spæliamatin etur hana. Fanin tekur hana í pant.

Tey bíligu hotellrúmini skeivu megin høvuðsjarnbreytarstöðina í Keypmannahavn, sum eg plagi at gista í, eru so lítil, at eg noyðist at seta stólin upp á skápið fyri at kunna seta kuffertið frá mær.

Men hesi rúmini hava sál og søgu. Skeinurnar og blettirnir á veggjunum siga tær, at her hava onnur búð. Vindeygad kann vera opið, og vaskið er tipt og songin er smøl og sjónvarpið kavar.

Tað er verri enn so altíð eitt ævintýr at ferðast.

Tað segði Hans Christian ikki.

Eg sigi, at ferðast er ofta ein deyðanumnæruppliving.